

Innkalling til årsmøte 2006 Onsdag 15. februar kl. 1900.

Se side 3

Øvre Rommen Gård 1992
Litt fra historien om vårt nærmiljø –
Bydel Stovner.

Se artikkel på side 9

Jenten som sitter på
sparken har lue av
kaninskinn.
Bildet er tatt i Lillestrøm
vinteren 1951.
Foto: Solveig Berg Larsen.
Se artikkel side 4

Olabilllop –
en øvelse fra 1950-åra.
Se artikkel på side 5

Den spennende romanen om
Husmandsjenten fra Lilloesæteren
fortsetter på side 7

Hva skjer?

Vårens program finner du på side 3

Fra stabburstrappen

GODT NYTT ÅR!

Den tomme grøtbollen er nettopp tatt inn i stabburet. Nissen har forsynt seg godt av julegrøten som ble satt ut Julaften. Nå er vi tilbake i hverdagen.

Jeg håper at julehøytid og nyttårsfeiring er vel overstått for de aller fleste. Denne mørkeste tiden på året er fylt med tradisjoner. Familiene samles til selskaper, og det hører alltid tradisjonell mat til. Litt tyngre kan derfor mange av oss gå inn i det nye året og etter hvert den lysere årstiden.

Nå er 2005 historie. Vi har lagt bak oss et år som i høy grad har vært preget av hundreårsmarkeringen for opplosningen av unionen med Sverige. I tillegg har det vært feiring av at det moderne norske kongehuset har eksistert i 100 år. I Groruddalen har endringene i relasjonene til Sverige i 1905 ført til minst to minneverdige arrangement. Begge i slutten av mai måned. Det store og spektakulære stevnet på Linderud Gård og et knallende møte mellom svenske og norske historiske soldater i de nyrestaurerte skansene på Bakås. Publikum strømmet til i stort antall begge steder, og den alltid tilstedevarende ordfører Per Ditlev-Simonsen uttrykte sin begeistring og var imponert over hva vi kan få til i dalen vår. Dette skal vi ta til oss og være stolte av.

Det nye året - 2006 - er et jubileumsår for Groruddalen Historielag. Vi fyller 25 år!

At det skal markeres er helt sikkert, vi er bare ikke helt sikre på hvordan. Selve stiftelsesdagen er 27. oktober, men vi tror at det blir en markering på forskudd, midt på sommeren, kanskje på Bånkall Gård. Vi skal holde medlemmene orientert om hva som skjer.

For første gang skal vi ha årsmøte i februar. Det skal i år finne sted i lokalene til jernbaneverkstedet på Nyland og kombineres med en omvisning der. Som dere vil se av aktivitetskalenderen er det flere programposter ut over våren. Forhåpentlig finner du noe av interesse.

Vel møtt til møter og vandringer.

Bjørn H. Syversen
leder

Hva skjer våren 2006?

Dato/tid	Møteplass	Aktivitet
Lørdag 4. februar kl. 1230	Deichmanske bibliotek, Bjerke	Bokkafé. I tilknytning til kunstutstillingen "Alnabrubilder" reflekterer billedkunstner Grete Marstein rundt opp- vekst på 1950-tallet kontra dagens Alnabru.
Onsdag 15. februar kl. 1900.	Mantena Grorud, Kantinen. (Tidligere. NSB Verk- sted Grorud) ved Nyland stasjon, Eilert Smiths vei.	ÅRSMØTE 2006. Årsmelding. Regnskap. Valg. Omvisning i verkstedet ved Stein Tore Skarsbø.
Onsdag 5. april kl. 1900.	Furuset Forum	Furuset IFs historie. Vidar Noreng kåserer.
Onsdag 31. mai kl. 1900.	Grønlihytta.	Speidere i Østmarka Tor Grinde og Harald Olsen kåserer om hytta, speiderbevegelsen og tidligere tiders liv og virke i denne delen av Østmarka.
Lørdag 17. juni kl. 1100.	Bånkall Gård	Groruddalen Historielag 25 år Arrangement i anledning Groruddalen Histo- rielags 25 års jubileum. Detaljer senere.

Det tas forbehold om endringer i programmet!

HUSK ÅRSMØTET 15. FEBRUAR!

Forslag til saker som ønskes behandlet på årsmøtet,
må være sendt skriftlig til styret innen 1. februar 2006.

Velkommen til våre arrangementer!

Lokalhistorie er spennende!

Under krigen var kaniner ålreite dyr

Under okkupasjonen 1940 - 1945 var kaninhold svært vanlig i mange norske husholdninger, og Østre Aker var ikke noe unntak i så måte. Kjøttet representerte et betydelig tilskudd i matveien, og for de fleste var nok dette den viktigste grunnen til å holde kaniner. Men i tillegg til matauk bød kaniner også på andre fordeler. Skinnet kunne anvendes til å supplere nødvendig garderobe. I en tid hvor man manglet det meste, og hvor oppsprettning av voksne plagg for å få materiale til å sy om til barna, var slike skinn verdifulle. Det myke, varme kaninskinnet kunne, av de hendigste, forvandles til lune og gode barneluer og muffer til å putte vinterkalde hender i. Hadde man riktig mange skinn til rådighet, og hvis man i tillegg var blant de mest kyndige, kunne det kanskje også trylles fram både kåper og jakker til småjenter. Her var det store muligheter bare man behersket teknikken; - for skinnene måtte selvsagt beredes før man kunne sy dem sammen til plagg, og da gjaldt det å få tak i en god oppskrift som beskrev den riktige fremgangsmåten.

Det forelå sikkert mange beskrivelser, og resepten som gjengis nedenfor er bare en av et større antall. Den stammer fra Arneberg, Hof i Solør, og er sendt til Kjellaug Karlsen på Søndre Bånkall gård i februar 1944. Datteren til Kjellaug, Anne-Marie Tuvnes, har latt oss få gjengi den:

BEREDING AV KANINSKINN

Legg skinnene i vann, natten over. Ta dem op og flå av alt fettet så godt som mulig. Kok op lake av alun og salt. Til to skinn brukes ca. 3 l. vann og 3 skjeer salt og 3 skjeer alun. Avkjøl laken til den er lunken. Legg skinnene ned i laken og arbeid dem der i 10 min. Gni hårdt. Sett dem vekk til dagen etter. Ta dem så op av laken, og varm laken til den er lunken igjen. Gni etter skinnene i laken i 10 min. Sett dem vekk til neste dag. Ta så skinnene op og vask dem godt i såpevann. Skylles så godt og henges op til tørk. (Strek dem godt ut.) Men heng dem ikke for nær ovnen. Det er best og gni skinnene mens de er fuktige. Gni dem som du vasker klær. Hardere jo bedre. Det er gniingen som er hovedsaken. Da de så er tørre og ferdige, blir de blanke ved å strø aske på hårene og la det ligge til dagen etter. (Ikke på hvite skinn.) Ryst så asken av og børst dem godt. Blir de ikke myke ved første omgang, så dynk dem og gni på nytt.

Stoffet alun, som er nevnt i oppskriften, er en aluminiumsforbindelse, kaliumalumini-umssulfat. Det var å få kjøpt hos enkelte isenkramforretninger eller i apotek.

Kaninene ble ofte familiens kjæledyr i den korte tiden de levde. Barna ga dem gjerne navn, og det kunne bli sterke scener når slaktetiden kom.

På fotografiet av de to småjentene på sparkstøttingen, har den minste på seg en lue av kaninskinn. Bildet er tatt i Lillestrøm vinteren 1951 og fotografen, Solveig Berg Larsen, forteller at lua er et produkt av skinn fra de to kaninene, Prikken og Anton.

- henry -

Olabilløp – en øvelse fra 1950-åra, og da snakker vi ikke om tråbiler!

Vi har en mester i historielagets styre. En norgesmester.

Harald Olsen sikret seg NM-tittel i Olabilløp både i 1954 og 1955. En Olabil er en lett konstruksjon med lav indre friksjon og helt uten motor eller annen framdriftsutrustning. Løpene foregår i slakke utforbakker. Det gjelder ikke bare å komme i mål på den beste tiden. Nesten like viktig er det å ha bygd doningen selv. En liten finesse i konstruksjonen kan gjøre stort utslag når konkurransen kjøres. Materialene i en Olabil er vanligvis hentet fra trehjulssykler eller barnevogner. Karosseriet er gjerne plater av kryssfinér eller huntonit på en ramme av trelektær.

Harald forteller at Aftenposten startet Olabilklubb i 1953, med ukentlig Olabilspalte i avisen. Det var de amerikanske "Soap box cars" som var mønsteret, og det var USA-reglene som Harald og konkurrentene hans bygde biler etter.

- *Vi hadde klubbmøter i Aftenposten i Akersgata med byggetips, råd og veiling. Trafikkpolitiet var med og ga trafikkopplæring.*

- *Vi måtte avlegge prøve for Olabilførerkort og bilene ble registrert med nummer og vognkort.*

Aftenposten fraktet oss og bilene i Osloklubben til og fra konkurransene, det var jo nesten ingen som hadde privatbiler den gangen.

- *Aftenposten arrangerte også Oslo mesterskap og Norgesmesterskap. Politiet og bilorganisasjonene KNA, NAF og NMK støttet opp. Tro det eller ei det var 10-15000 tilskuere på Olabil NM!"*

Olabilsporten lever også i dag, man kan nesten si at sporten har fått sin renessanse etter femti år. Slik det praktiseres i dag virker det som et positivt tiltak for å binde generasjonene sammen. Nå er det familieteam hvor foreldre og besteforeldre støtter opp om den håpefulle Olabilfører; og nivået er høyt, det er ikke lett å hevde seg. Det arrangeres lokale mesterskap over hele landet og vinnerne går videre til NM.

Barne- og ungdomsavdelingen i NRK støtter tiltakene og likeledes firmaet Biltema, men det er en entusiastisk Olabilfamilie i Skien som er selve drivkraften.

Harald har tatt være på vinnerbilen sin fra 1950-tallet, og nå ivrer han for at Olabil-hobbyen skal få et oppsving også i våre nærområder.

Men han har et hjertesukk til slutt:

"*Det er noen Lions-klubber som tror de arrangerer Ola-billøp i vårt distrikt. Men å låne ut tråbiler er et hånd mot Olabil-sporten*", fnyser den gamle mester.

Foto: Bjørn "Ausjen" Johannessen

Harald Olsens Olabil fra 1954. Som man ser var sponsing er del av gamet også den gangen. Harald fikk en boks SPRED av Alf Bjercke til å male bilen blå. Malingfabrikkens reklameavdeling besørget deretter at håndmalte portretter av Maler'n til Bjercke ble påført bilens front og begge sider.

-henry -

Lokalhistorie er spennende!

Groruddalen Historielags e-post har brutt sammen.

I november begynte historielagets e-post å skrante, og i desember brøt den helt sammen. Årsaken ligger sannsynligvis i virusangrep som har infisert systemet via såkalt spam, eller søppelpost. De som har forsøkt å sende meldinger til oss på adressen styret@grohi.com har derfor ikke oppnådd kontakt. Dette er sterkt beklagelig, men en situasjon som vi dessverre ikke er fullstendig herre over selv. Vi har nå klart å oppspore all e-posten, og denne vil bli gjennomgått og besvart så fort som mulig. Nytt datautstyr er installert i Stabburet på Nordtvæt Gård, og vi har ny e-postadresse: post@grohi.com Vi har også nytt telefonr: 22 16 48 85.

Einar Ødet

Husmandsjenten fra Lilloesæteren

Fortsettelse av 6. kapitel

"Nei se Margit," utbrøt hun og ga hende haanden. "Og du har en ung herremand med dig."

Hun haandhilste ham og bød ham velkommen. De traatte ind i stuen, hvor "Kjerringa med staven" gik, saa det kost efter.

Der hilstes fra alle kanter paa Margit. Hun og Hugo slog sig ned paa en bænk ved døren og saa paa denne gamle nationale dans med de mange turer som kan synes noksaa indviklet.

Selskapet bestod paa spindesiden av fabrikarbeidersker og plassjenter her fra trakten, hvorav de fleste bar lyse kjoler. Deres kavalerer bestod mestendels av Grorudgutter. De hadde i denne periode gjennemgaaende intet godt rykte. Det var synd at si at dansen foregik med nogen gratie.

Da "Kjerringa med staven" var endt, kom en svær, rødhaaret gut hen og haandhilste Margit.

"Jeg trudde du skulde ha været med han Martin Adamstue hit," sa han paa sit brede maal.

"Det har aldri været tale om det," svarte hun kort.

"Nei, han er vel ikke fin nok naa længer," gren gutten med et fiendtligt sideblik til Hugo.

"Jeg har aldri hat følge med den mand, du taler om, jens" sa Margit næsten heftig.

"Martin er en real gut det, riktig en kjærne. kar," sa den rødhaarede og fjernet sig hen til endel gutter, som hadde klumpet sig sammen i et hjørne og lot en brendevinsflaske gaa imellom sig. Da det en god stund efter spiltes op en Hamburger, vendte den rødhaarede tilbake og bukket til Margit.

"Tak, jeg er optat," sa hun.

Gutten trak sig tilbake. Da Hugo straks efter førte sin elskede i dansen, gik den rødhaarede rasende hen til sine kamerater og hvisket med dem.

Hugo og Margit var altfor lykkelige ved at danse sammen til at lægge merke til alle de misbilligende blikker, som fulgte dem.

En stund efter han hadde sat Margit ned, blev hun budt op af en ganske ung gut. Hugo flyttet sig litt bortover bænken bestemt på at inlede en samtale med en ung mand, som saa ganske tækkelig ut.

"Det hører vel nogen skog til Linderud gaard?" begyndte han.

"Skal De ha greie paa det?" gjenmælte denne i en raa, brutal tone.

"Ja, det skulde interessere mig at vite. Derfor tillot jeg mig at spørre Dem, svarte Hugo, høflig, for De er vel bosat her i trakten."

"Det skjeller Dere ikke hvad jeg er," knurret ynglingen.

Hugo flyttet sig bort fra ham.

Efter endt dans satte gutten Margit ned ved en bænk paa den anden side av stuen.

"Vet du hvad," hvisket Hugo til hende. Jeg finder ikke selskapet her videre hyggeligt".

"Det tror jeg vel" svarte hun, "jeg hadde ikke tenkt at det skulde være saadan her. De fleste av disse gutter er fremmede for mig, og de faa jeg kjender, er paa en kant. Jeg tror ikke vi faar nogen moro her ikveld. Skal vi ikke heller gå?"

"Jo men jeg vil ha endnu en dans med dig først, Margitten min," sa han.

"Det skal du faa, men saa gaar vi. Du skal jo nedover til Grorud."

Jeg tenkte at gjøre det for at ta skyss ind til byen. Men du kan vistnok ikke faa skikkelig følge hersfra til Lilloesæteren."

"Jeg følger med dig, Hugo nedover til Grorud, og saa slaar jeg mig ned paa skiftet Grorudkongen, hvor jeg er godt kjendt."

"Gjør det kjæresien min, jeg han ikke faa talt nok med dig."

En ung gut kom ravende over gulvet hen til dem og bukket for Margit.

"Nei tak," sa hun, Jeg er træt og vil hvile mig litt."

Gutten smældte i en ed og sjanglet hen til sine kamerater.

Idet samme holdt spillemanden op.

Gamle Mari kom hen til dem og slog Margit paa skulderen. "Jeg har noget ute i fjøset at vise dig," sa hun.

"Jeg er her straks tilbake," sa jenten og fulgte den gamle ut.

Gutterne stod i klynge og drak av flasken som cirkulerte blandt dem, mens de talte dæmper og sendte av og til rasende blikke mot Hugo, som dog ikke la merke til det. Han hadde fremtad en medicinsk bok, og ga sig til at lese i den, mens han ventet paa Margit. Nogen jenter gik ut i svalen, og flere gutter fulgte efter.

Snart efter lød det høirøstet snak derutefra. Hugo var saa optat av sin læsning, at han ikke heftet sig ved noget av det, mer foregik omkring ham.

Endelig bestemte han sig for at gaa ut og se efter Margit.

Nu saa han, hvor ophitset de halvdrukne gutter stirret paa ham, næsten som de hadde lyst til at fly like i synet paa ham.

Men da han aapnet døren, stod der like uten for en svær kar med rødt opsvulmet ansigt og spærret ham veien, og han gjenkjendte Martin Adamstuen.

"Er det dig, fine byslasken, som har tat jenta mi fra mig" brølte denne med knyttede næver.

"Jeg kjender ikke Deres jenter - la mig komme frem" sa Hugo fattet og rolig, mens gutterne indefra strømmet mot den aapne dør, og jentene stod paa tærne og tittet over dem for bedre at se det som nu skulde foregaa.

"Før du slipper ut herfra, skal jeg ta en svingom med dig inde i stuen, saa faar vi se, hvad der blir av dig!" skrek Martin.

Nu stødte Hugo ham voldsomt, tilside, saa han tumlet mot svalstolpen og tok et spring over trammen ut paa sætervolden og nedover stien. Skrikende og hujende stormet hele gutteflokkene efter ham.

Han sprang op paa en stor sten ind mot en svær rogn for at forsøke at tale dem tilrette.

Men snart var de der og omringet stenen og bakerst stod Martin Adamstuen.

"Hør naa godtfolk," sa Hugo med hævet stemme: Jeg har ikke fornærmet nogen av Dere. Vær nu fornuffige og la mig gaa min vei ifred."

"Først skal du ha herlig juling," skrek en gut.

"Vi skal flaa klærne av dig," lød det fra en anden.

"Pollere fjæset ditt" hujet en tredje.

"Pell ham ned!" brølte Martin Adamstue.

En grep Hugo i armen og vilde træke ham ned, men han klamret sig fast til rognen.

"Avveien, fordømte rakkerpak" lød en rungende stemme, og en bred skikkelse med børse paa ryggen viste sig paa skuepllassen.

"Musegutten!" ropte en, og hele flokken vak tilbake.

Han nærmet sig Hugo.

"Har de gjort dig noget ondt," sa han.

"Endnu ikke," svarte denne idet han saa ind i den fremmedes aapne, godtmodige ansigt.

Imidlertid hadde Martin begyndt at ægle dem op. "Han kalder Eder rakkerpak den kryefanten" snerret han. "Skal vi ikke ta'n?"

Flokken satte i en rasende hujen og rykket langsomt frem.

Jakob Muus hadde stillet bøssen fra sig, da Hugo sa til ham:

"Det er vel bedst at sætte haardt imot haardt."

Den anden rev av sig jakken.

"Hold trøia mi gut og stil dig bak mig," sa han.

I næste øieblik saa Hugo ham med knyttede næver styrte frem mot den fremrykkende hop. Sandelig saa han ut som en vild bersterk, da han med et spring ivediret for løs paa de frem stormende, slog ut med knytnæverne og formelig meiet motstanderne ned saa de datt over hverandre, spændte ned dem, som var foran ham og lot ingen komme sig ind paa livet.

Men Martin Adamstue saa han intet til.

Flere av dem som faldt kom op igjen og sluttet sig under rasende skrik og hujen til de andre og søkte at omringe Jakob. Men han brukte armer og ben med engang, fortvæk sprættende op, hans næver smaldt og benene sekunderte, folk stupte og blodet randt her og der. Men med seighet søkte de at opholde kampen, stolende paa sin overmakt.

Nu saa Hugo, som stod bakved, Martin Adamstue komme styrrende over tunet med kniv i haand, søkerde ind paa Jakob fra siden.

**Følg med, den spennende romanen om Husmandsjenten fra Lilloesæteren
fortsetter i neste utgave av AkersDølen**

-----oOo-----

Litt fra historien om vårt nærmiljø.

Bydel Stovner.

Lorentz U. Pedersen var æresmedlem i Groruddalen historielag. Han var en ivrig fotograf og har gitt vår samling mange hundre bilder, og holdt mange kåserier. I noen nummer fremover vil vi gjengi utdrag av et kåseri ved 10 års jubileet for Stovner samfunnshus 26.november 1985:

Med sikkerhet kan man si at Rommen må være et gammelt bosted. Gården lå fint til på solsiden. Navnet inneholder endelsen vin som betyr eng, og anses for å betegne de første lettrydbare plassene. Forstavelsen Rom er oppfattet som avleddet av Raum, samme navn som i Romerike. Romsås er nok i tidlig tid utskilt fra Rommen/Rommi. Noe yngre er Fossum, opprinnelig Forsheimr. Hjemmet ved fossen. Fossen må ha vært i Fossum eller Tokerudbekken, eller Silsbekken som den også ble kalt for 150 år siden. Et minne er navnet Kvernhusdalen, på stedet hvor veien gikk over fra Fossum til Rommi. Sil er navnet på en forsvunnet gård, nevnt i middelalderen. Så sent som i begynnelsen av 1800-tallet bar to husmannsplasser under gården Haugen dette navnet. Her silte bekken bare, fosset ikke lenger. Rud-navnene forteller om rydning av gårder i middelalderen, med rydningsmannens fornavn: Jesper, Toki, og det artige navnet som gjemmer seg under Bånkall. Det betyr slett ikke at gården lå i dalbunnen. Bån er samme som barn, og gården het Barnakarrud i middelalderen. Bjerkerud var en gård som senere kom under Fossum, likeså Smedstua. Hvor gammelt navnet Stovner er, vet man ikke. Det er trolig meget gammelt, og fra en rydningstid. Stomner sa man, ja Stubner. Altså avledd av stamme eller stubbe. Under Rommi var plassene Lakkebakken, Sveiva og Kattegropbakken sies det år 1800. Under Store Bånkall lå plassene Bråten og Perstuen. Vedersberg het en av

Bånkallgardene. Under Øvre Stovner lå plassen Røa og Kjonerud. En kjone er tørkeplass for korn. Veinavnet burde derfor ha begynt med bokstaven K. Under Nedre Stovner lå plassen Bakken, kanskje den samme som Stovnerhagen.

Det var bare et par gårder i hele dalen som i 1723 ble rost for god jord, nemlig Bredtvet og Stubberud. Den første er sikkert den gården som ble ryddet først i her i dalen. Kanskje en Tveit-gård som siden er blitt delt i flere gårder. To andre, Røtvæt og Grorud, ble også betegnet som fulle gårder. Største gården i dalen var også Bredtvet. Dens eier måtte i landskyld betale hele 1½ skippund tunge årlig, det vil si omtrent 275 kilo tungt korn eller tilsvarende i kontanter. Av gårdene i vår bydel var følgende såkalte halvgårder, ofte kalt einvirkesgårder, fordi en familie kunne klare den alene: Romsås (bydelen Romsås har det meste av utmarka), Stovner, Fossum. Den tredje skattebetelegelsen, for de minste gårdene, ødegårder, minner om fraflyttingen av smågårdene etter svartedøden : Rommen, Bånkall, Tokerud. I 1723 var Smedstua betegnet som en rydningsgård. Fra samme år hentes frem et par eksempler på husdyrholtet. Stovner hadde 3 hester, 13 kyr, 9 sau, 9 gjeiter, mens Bånkall hadde 2 hester, 8 kyr og 6 sau. Legger vi sammen for de tre halvgårdene, de tre ødegårdene og rydningsplassen var der i 1723 til sammen 19 hester, 69 kyr, 53 sau, 18 gjeiter. Altså hele bydelens husdyrholt den tid. Jorden ble betegnet som måtelig god. I alt var utseden 2 tønner bygg (en tonne var ca. 140 liter), 7 tønner blandkorn, d.v.s. bygg og havre, og 60 ¼ tonne havre. Høyavlingen var 232 less.

I middelalderen eide kirken hele bydelen. Hovedøyklosteret med de flittige cisteriensermunker eide Romsås og Stovner. Bispestolen eide Rommen, og dessuten Bånkall sammen med domkapitlet. Det siste eide også Tokerud og Fossum. Domkapitlet administrerte disse eiendommene for de såkalte præbender, jordegods som tilhørte bestemte altere i domkirken eller Mariakirken, og som ble brukt til underhold av geistlige vesentlig. Hvordan kirken er kommet i besittelse av disse og så mange andre gårder i Aker, vet man lite om. Noe kan være sjelgaver, gitt av stormenn til underhold av et familiemedlem i et kloster eller til forbønn for avdøde, eller ganske enkelt kjøpt av klerkene på kirkens vegne. Kirkens menn ble den tid brukt både i by- og landsadministrasjonen, ofte meget skrivekyndige og rettslærde. Romerkirkens folk var internasjonale og et mellomledd mellom den kontinentale og nordiske kultur. Det er også sagt at det var trygt og rimelig å være leilending under kirken. Bedre ble det neppe da kronen overtok alt i forbindelse med reformasjonen.

Fortsettelse følger i neste nummer av AkersDølen

-----oOo-----

VEDTEKTER

- § 1. NAVN: Foreningens offisielle navn er GRORUDDALEN HISTORIELAG.
- § 2. FORMÅL: Lagets formål er å samle og utbre kunnskap om Groruddalenens historie. Laget skal arbeide for registrering og vern av kulturhistoriske fornminner av alle slag i Groruddalen, i samarbeid med lokalbefolkningen, andre historielag, organisasjoner og myndigheter. Kunnskap om den historiske utvikling i Groruddalen, kulturverdier og annet materiale, vil laget gjøre tilgjengelig for lokalbefolkningen

ved å arrangere turer, foredrag, utstillingar o.l., gjennom artikkelstoff og på annen måte.

- § 3. MEDLEMSKAP: Medlemskap kan tegnes av enkeltpersoner, organisasjoner, bedrifter og institusjoner som er interessert i lagets arbeid og formål, og som anerkjenner lagets vedtekter.
- § 4. ORGANER: Lagets organer er STYRET og ÅRSMØTET.
- § 5. ÆRESMEDLEMSKAP: Det skal være anledning til å utdele æresmedlemskap eller annen form for hedersbevisning. Æresmedlemmer utnevnes på årsmøtet etter enstemmig vedtak fra et fulltallig styre. Æresmedlemskap gis til medlemmer av Groruddalen historielag eller andre, som gjennom lengre tid har virket aktivt og godt for laget. Æresmedlemmer betaler ikke kontingent.
- § 6. KONTINGENT: Kontingenget fastsettes av årsmøtet for de 3 kontingenegrupper (enkeltmedlemmer, organisasjoner og institusjoner, bedrifter) etter styrets forslag, og kontingenget skal ligge på et lavt nivå.
- § 7. ÅRMØTET: Årsmøtet er lagets høyeste myndighet. Det behandler beretning, regnskap, (herunder fastsettelse av kontingenget), innkomne saker, vedtektsendringer og valg. Enkeltmedlemmer, bedrifter og organisasjoner har en stemme på årsmøtet.
- § 8. EKSTRAORDINÆRT ÅRSMØTE: Ekstraordinært årsmøte holdes når styret eller 1/3 av de betalende medlemmer krever det. Møtet behandler kun den eller de saker som er årsak til innkallen.
- § 9. STYRET: Styrets oppgaver er å lede og administrere historielaget mellom årsmøtene.
Styret består av leder, nestleder, sekretær, kasserer, 4 styremedlemmer og 2 vara-medlemmer. Funksjonstiden er 2 år. Leder, nestleder, sekretær og kasserer velges ved særskilte valg på årsmøtet.
Styret legger fram for årsmøtet, beretning, reviderte regnskaper samt forbereder alle saker som skal behandles.
- § 10. VALGKOMITE: Årsmøtet velger en valgkomité på 5 medlemmer. Et av styrets medlemmer skal være representert i valgkomiteen. Valgkomiteens funksjonstid er 1 år.
- § 11. REVISJON: Til å revidere lagets regnskaper velger årsmøtet 2 revisorer og 1 varamann. Funksjonstiden er 1 år.
Til å revidere lagets regnskaper velger årsmøtet revisorer og varamann.
- § 12. VEDTEKTSENDRINGER: Vedtektsendringer kan bare gjøres på ordinært årsmøte og med 2/3 av de avgitte stemmer.
- § 13. OPPLØSNING: Vedtak om oppløsning av laget kan bare fattes på ordinært årsmøte og med 4/5 av de avgitte stemmer. Lagets midler skal i tilfelle oppløsning tilfalle virksomheter som dekker lagets formål, og skal være fastslått i oppløsningsvedtaket.

-----*****-----

Kristian Skaane

Vestlisvingen 68

0969 OSLO

Returadresse: Groruddalen Historielag, Postboks 37 Grorud, 0905 Oslo

Besøksadresse: Stabburet Nordtvært Gård, Gårdsvæien 1-3, kontorid onsdag 1100 – 1400

Tel 22 16 48 85, leder 22 10 41 33, mobil: 901 16 845. E-post: post@grohi.com

Vi utgir en ny årbok hvert år. Bøkene inneholder viktig lokalhistorisk dokumentasjon fra hele Groruddalen. Den eldste årboken er like aktuell nå som da den ble utgitt. Kryss av på nedenstående bestillingsseddel og vi sender deg årbøkene i posten.

Pris per bok kr. 120,-. Porto kommer i tillegg på alle forsendelser fra oss.

Bestilling:

Ja, takk, jeg bestiller følgende: (kryss av)

- Årbok 1985   Årbok 1987   Årbok 1989/90   Årbok 1991
 Årbok 1992   Årbok 1993   Årbok 1994   Årbok 1995
 Årbok 1996   Årbok 1997   Årbok 1998   Årbok 1999
 Årbok 2000   Årbok 2001   Årbok 2002   Årbok 2003
 Årbok 2004   Årbok 2005

Jeg ønsker   samlet levering (brevporto eller Norgespakke)

levering av en bok hver måned.

Jeg bestiller fast abonnement for fremtidige årbøker.

Abonnementet gjelder til det sies opp.

Kulturminneguide - Vandring i bydel Bjerke – kr. 50,-.

Vandring på Grorud kr. 50,-.

Groruddalen Kulturminneatlas, kr. 175,-.

Jeg ønsker å bli medlem, kontingent kun kr. 100,- per år.

Medlem nr. _____ Navn _____

Adresse: _____ Postnr.: _____

Oslo, den _____ (underskrift)

Klipp ut denne siden, legg den i en konvolutt og send den til oss, eller
bestill over Internett www.grohi.com

Redigering: Leif Frantzen

Trykk: **Benjamin Sats & Trykk DA**